



13 d'AGOST, 22 h
QUARTET ÉBÈNE



PROGRAMMA

Quartet de corda n. 3 en re major, op. 18/3

Ludwig van Beethoven (1770 – 1827)

Allegro

Andante con moto

Allegro

Presto

Quartet de corda n. 11 en fa menor, op. 95 "Quartetto serio"

Ludwig van Beethoven

Allegro con brio

Allegretto ma non troppo

Allegro assai vivace ma serio - Trio

Larghetto espressivo - Allegretto agitato

pausa

Quartet de corda n. 8 en mi menor, op. 59/2 "Razumoswsky"

Ludwig van Beethoven

Allegro

Molto Adagio. Si tratta questo pezzo con molto di sentimento.

Allegretto - Maggiore, Thème russe

Finale. Presto

NOTES AL PROGRAMA

Beethoven. El preludi

J.A. Mendiola

El pròxim 2027, concretament el 26 de març, farà dos-cents anys de la mort de Ludwig van Beethoven. Per tant, aquest programa, dedicat exclusivament al geni de Bonn, és un magnífic preludi de la gran quantitat d'homenatges i rememoracions que rebrà qui musicalment mai no va decebre. Beethoven va conrear tots els pals de la música clàssica a un nivell estratosfèric. Les sonates, concerts per a violí i piano, variacions, i per descomptat, les simfonies, la *Missa solemnis* –sempre situada per sota dels seus mèrits–, i els quartets, conformen un tresor musical inabastable. Tanmateix, segurament és en aquests darrers en què el compositor es mostra més lliure, més íntim, més personal i marquen d'alguna manera el seu itinerari i evolució. Varen ser tres èpoques, tres cicles els que va dedicar als quartets, a partir del classicisme, sota la influència de Joseph Haydn i Wolfgang Amadeus Mozart. De la primera i la segona època ens arriben tres exemples, tots d'una puresa musical extrema i una personalitat indiscutible.

De la primera època (1796-1800), dels sis que la conformen, tots dedicats al Príncep Lobkowitz, podem gaudir del *Quartet de corda n. 3 en re major, op. 18/3*. Equilibri, fluïdesa, elegància i alegria són les característiques de cada moviment. Tot un farcit de precises i gairebé imperceptibles modulacions que s'inicien amb un *allegro* que sembla una presentació, com una introducció dels diferents protagonistes de la funció. El segon, *andante con moto*, en forma de sonata, resulta una autèntica i pulcra exhibició de les possibilitats d'una formació d'aquestes característiques. Esdevé un diàleg a quatre veus en què es van intercanviant els rols amb tanta fluïdesa com eficàcia, l'essència del quartet. L'elegància la trobam al tercer: de bell nou un *allegro*, en lloc de l'habitual *scherzo*. Tot plegat queda arrodonit amb un *presto* sorprenent i joiós amb què el compositor exhibeix qualitat i versatilitat, com si ho volgués mostrar tot. De fet, tot i que figura com el tercer de la tongada, sembla que va ser el primer que va compondre.

Quartetto serioso. Així es coneix el *Quartet de corda n. 11 en fa menor, op. 95*, el darrer dels cinc que corresponen al segon cicle (1806-1811). Tot i que la data de la composició és de 1810, es va torbar sis anys a veure la llum. Va ser en aquest 1816 quan Beethoven va dirigir una carta al director d'orquestra, Sir Georg Smart, en què li va dir: "El quartet està destinat únicament a un petit cercle d'iniciats. Mai no s'ha d'executar en públic."

El considerava més experimental que cap altre i tot fruit d'una situació vital complicada. Trobam la prova ja al primer moviment, *allegro con brio, furiós*,

explosiu i salvatge. El segon, un altre *allegretto*, en lloc de l'habitual *andante*. Tens, tot i que comença amb una breu concessió amb les sis primeres notes del famós *Canon Palchelbel*, com un petit roll d'aigua fresca, que continua amb un coratjós i decidit *fugato*. El tercer, un *allegro assai vivace ma serio*-trio, no menys intens, però calm. Després, el *larghetto espressivo*, aquesta conclusió de quartet més breu, com si el terrible estat d'ànim s'apaivagàs de mica en mica. En el moment de l'*allegretto agitato* sembla com si un miraculós elixir l'hagués tret de la desesperació que l'acorava.

El *Quartet de corda núm. 8 en mi menor op. 59 núm. 2*, el qual també pertany en aquesta segona tongada, és el segon dels tres que li va encarregar el comte Andrey Razumovski, tot un personatge, ambaixador de Rússia a Viena, violoncellista aficionat i colleccionista d'art. Tant li va agradar a Beethoven la primera interpretació que va escoltar a la casa de l'aristòcrata que va escriure al seu editor per dir-li que es plantejava només dedicar-se a aquests tipus de composició. Un petit moment d'eufòria. Per al músic no hi havia grisos. Així, aquest vuitè quartet comença amb un *allegro* alambinat, com un collage de diferents frases que semblen no tenir cap relació, mentre que l'*adagio* és com una carrera d'obstacles que combina tendresa amb incisives reiteracions. L'*allegretto* deambula de major a menor com si no sabés cap a on anar. Finalment, tanca amb un rondó clamorós i planyivol.

Tot plegat presenta un recorregut paradigmàtic per aquesta transició musical de Beethoven i alhora testimoniatge de les possibilitats d'un gènere-laboratori des del qual neixen tot un seguit d'idees i suggeriments d'enorme noblesa i de més pes específic.

NOTAS AL PROGRAMA

Beethoven. El preludeio

J.A. Mendiola

El próximo 2027, concretamente el 26 de marzo, se cumplirán doscientos años de la muerte de Ludwig van Beethoven. Por tanto, este programa, dedicado exclusivamente al genio de Bonn, es un magnífico preludeio de la gran cantidad de homenajes y conmemoraciones que recibirá quien musicalmente nunca decepcionó. Beethoven cultivó todos los palos de la música clásica a un nivel estratosférico. Las sonatas, los conciertos para violín y piano, las variaciones, y por supuesto, las sinfonías, la *Misa solemnis* –siempre situada por debajo de sus méritos–, y los cuartetos, conforman un tesoro musical inalcanzable. Sin embargo, seguramente es en estos últimos en los que el compositor se muestra más libre, más íntimo, más personal, y marcan de alguna manera su itinerario y evolución. Fueron tres épocas, tres ciclos los que dedicó a los cuartetos, a

partir del clasicismo, bajo la influencia de Joseph Haydn y Wolfgang Amadeus Mozart. De la primera y segunda época, nos llegan tres ejemplos, todos de una pureza musical extrema y una personalidad indiscutible.

De la primera época (1796–1800), de los seis que la conforman –todos dedicados al Príncipe Lobkowitz–, podemos disfrutar del *Cuarteto de cuerda n. 3 en re mayor, op. 18/3*. Equilibrio, fluidez, elegancia y alegría son las características de cada movimiento. Todo un relleno de precisas y casi imperceptibles modulaciones que se inician con un *allegro* que parece una presentación, como una introducción de los distintos protagonistas de la función. El segundo, *andante con moto*, en forma de sonata, resulta una auténtica y pulcra exhibición de las posibilidades de una formación de estas características. Se convierte en un diálogo a cuatro voces en el que se van intercambiando los roles con tanta fluidez como eficacia, la esencia del cuarteto. La elegancia la encontramos en el tercero: de nuevo un *allegro*, en lugar del habitual *scherzo*. Todo ello queda redondeado con un *presto* sorprendente y alegre con el que el compositor exhibe calidad y versatilidad, como si quisiera mostrarlo todo. De hecho, aunque figura como el tercero de la tanda, parece que fue el primero que compuso.

Quartetto serio. Así se conoce el *Cuarteto de cuerda n. 11 en fa menor, op. 95*, el último de los cinco que corresponden al segundo ciclo (1806–1811). Aunque la fecha de la composición es de 1810, tardó seis años en ver la luz. Fue en ese 1816 cuando Beethoven dirigió una carta al director de orquesta, Sir Georg Smart, en la que le dijo: "El cuarteto está destinado únicamente a un pequeño círculo de iniciados. Nunca debe ejecutarse en público."

Lo consideraba más experimental que ningún otro, fruto de una situación vital complicada. Encontramos la prueba ya en el primer movimiento, *allegro con brio*, furioso, explosivo y salvaje. El segundo, otro *allegretto*, en lugar del habitual *andante*. Tienes, aunque comienza con un breve guiño a las seis primeras notas del famoso *Canon* de Pachelbel, como un pequeño arroyo de agua fresca, que continúa con un denodado y decidido *fugato*. El tercero, un *allegro assai vivace ma serio*-trío, no menos intenso, pero calmo. Luego, el *larghetto espressivo*, esa conclusión de cuarteto más breve, como si el terrible estado de ánimo se apaciguara paulatinamente. Con la llegada del *allegretto agitato*, parece como si un milagroso elixir lo hubiera rescatado de la desesperación que lo consumía.

El *Cuarteto de cuerda núm. 8 en mi menor, op. 59 núm. 2*, que también pertenece a esta segunda tanda, es el segundo de los tres que le encargó el conde Andrey Razumovski, todo un personaje, embajador de Rusia en Viena, violonchelista aficionado y coleccionista de arte. Tanto le gustó a Beethoven la primera interpretación que escuchó en la casa del aristócrata, que escribió a su editor para decirle que se planteaba solo dedicarse a este tipo de composición. Un pequeño momento de euforia. Para el músico no había grises. Así, este octavo

cuarteto comienza con un *allegro* alambicado, como un collage de distintas frases que parecen no tener relación alguna, mientras que el *adagio* es como una carrera de obstáculos que combina ternura con incisivas reiteraciones. El *allegretto* deambula de mayor a menor como si no supiera hacia dónde ir. Finalmente, cierra con un rondó clamoroso y quejumbroso.

En conjunto, esto presenta un recorrido paradigmático por esta transición musical de Beethoven y, al mismo tiempo, es testimonio de las posibilidades de un género-laboratorio del que nace toda una serie de ideas y sugerencias de enorme nobleza y de mayor peso específico.

PROGRAM NOTES

Beethoven. The prelude

J.A. Mendiola

Next 2027, specifically on March 26, will be Ludwig van Beethoven's two-hundredth death anniversary. Therefore, this program—dedicated exclusively to the genius from Bonn—is an excellent prelude to the great number of tributes and celebrations that will be received by the one who musically never disappointed. Beethoven cultivated all the pillars of classical music to an unmatched level. The sonatas, concertos for violin and piano, variations, and of course, the symphonies, the *Missa solemnis*—always placed below his merits—, and the quartets, make up an unattainable musical treasure. However, it is surely in the latter that the composer shows himself to be freer, more intimate, more personal, and in some way, they mark his itinerary and evolution. There were three periods, three cycles that he dedicated to quartets, starting from classicism, under the influence of Joseph Haydn and Wolfgang Amadeus Mozart. Three examples reach us from the first and second periods, all of them of extreme musical purity and indisputable personality.

From the first period (1796–1800), of the six that make it up, all dedicated to Prince Lobkowitz, we can enjoy the *String Quartet no. 3 in D major, op. 18/3*. Balance, flow, elegance and joy are the characteristics of each movement. A whole full of precise and almost imperceptible modulations that begin with an *allegro* that seems like a presentation, like an introduction to the performance's different leads. The second, *andante con moto*, in sonata form, is an authentic and neat exhibition of the possibilities of a lineup of this nature. It becomes a four-voiced dialogue in which the roles are exchanged with equal flow and efficiency, the essence of the quartet. We find elegance in the third: once again, an *allegro* rather than the usual *scherzo*. The whole thing is rounded off with a surprising, joyful presto, in which the composer demonstrates quality and versatility, as if he wanted to show it all. In fact, although it appears third in the

series, it seems to have been the first he composed.

Quartetto serioso. This is how the *String Quartet No. 11 in F minor, Op. 95*, the last of the five that belong to the second cycle (1806–1811) is known. Although the date of composition is 1810, it took six years to see the light of day. It was in 1816 that Beethoven wrote a letter to the conductor, Sir Georg Smart, in which he conveyed: "The quartet is intended only for a small circle of connoisseurs. It should never be performed in public."

He considered it more experimental than any other and the result of a complicated life situation. We find proof of this already in the first movement, *allegro con brio*, furious, explosive and wild. The second, another *allegretto*, instead of the usual *andante*. While it opens with a brief homage to the first six notes of Pachelbel's famous *Canon*, flowing like a little freshwater stream, it quickly gives way to a courageous and determined *fugato*. The third, an *allegro assai vivace ma serioso-trio*, is no less intense but calm. Then follows the *larghetto espressivo* of this brief quartet's finale, offering a moment of solace, as if the terrible mood were gradually subsiding. When the piece shifts into the *allegretto agitato*, it is as though a miraculous elixir rescues him from the brink of a suffocating despair.

The *String Quartet No. 8 in E minor, Op. 59 No. 2*, which also belongs to this second round, is the second of the three commissioned by Count Andrey Razumovsky, quite a character, Russian ambassador to Vienna, amateur cellist and art collector. Beethoven liked the first performance he heard at the aristocrat's house so much that he wrote to his publisher to confide that he was considering dedicating himself exclusively to this type of composition—a brief moment of euphoria. For the musician, there were no shades of grey. Thus, this eighth quartet commences with a convoluted *allegro*, resembling a collage of disparate phrases with no apparent connection, while the *adagio* unfolds as an obstacle course, intertwining tenderness with incisive reiterations. The *allegretto* wanders from major to minor, as if it doesn't know which way to turn. Finally, it closes with a clamorous and plaintive rondo.

Altogether, this presents a quintessential journey through Beethoven's musical transition, while serving as a testament to the possibilities of a laboratory genre from which a whole host of noble ideas and suggestions of greater artistic weight are born.

PRÒXIMS CONCERTS



15 d'AGOST, 22 h

**FREIBURGER
BAROCKORCHESTER**

Éva BORHI, violí i direcció

Daniela Lieb, flauta

Thomas Meraner, oboè

Eyal Streett, fagot

Jeanine De BIQUE, soprano



19 d'AGOST, 22 h

Seong-Jin CHO, piano

OFICINA DEL FESTIVAL DE POLLENÇA

Convent de Sant Domingo

c/ de Pere J. Canaves Salas, s/n. - Pollença, Mallorca

info@festivalpollenca.com / Tel +34 674 935 302

ORGANITZA I PATROCINA



AJUNTAMENT DE POLLENÇA



AMB EL SUPORT DE



Consell de
Mallorca



Conselleria de Turisme,
Cultura i Esports
Direcció General de Cultura



GOBIERNO
DE ESPAÑA

MINISTERIO
DE CULTURA

COLLABOREN



MITJÀ DE
COMUNICACIÓ
OFICIAL

